

El nostre heroi, el seu vilà!

written by Joan Casajuana | 4 d'abril de 2018

Quan els magistrats alemanys, britànics, belgues i suïssos, després de no trobar enlloc cap prova de les dites rebel·lions violentes, comprovin que el Regne d'Espanya subverteix l'ordre constitucional tot prioritzant l'article 2n (*España indissoluble*) per sobre del 1r (llibertat, justícia, igualtat i pluralisme), aleshores, comprendran la magnitud de la tragèdia: *Que España no es ni una, ni grande ni libre*.

Mentrestant, els medis espanyols fan bullir l'olla damunt del cadafal, tot preparant la celebració del final de la independència, canten *Puigdemont a prisión* i compten els dies que els hi falten per a veure'l passar davant del jutge amb el cap cuit. Les televisions i diaris de Madrid abunden amb imatges d'insurgents cremant contenidors, tallant carreteres i tots els condiments de la recepta per cuinar la peça grossa que esperen a taula.

La premsa internacional i l'opinió pública però, de manera natural i com era previsible, se'ns decanta favorable a l'alliberament dels presos innocents i a la investidura del nostre president. L'ONU i el TEDH troben abusiva la presó i creix la simpatia pels nostres presos polítics.

El sentir general no suporta la idea de tenir governs empresonats amb dotzenes de ministres i diputats, que per evitar anys de presó i embargaments de béns, se sentin forçats a ser humiliats i a abjurar dels seus ideals. Neix un nou conflicte en l'opinió pública que no aprova aquestes *lleialtats coercitives* entre els estats socis.

L'escàs interès que semblen tenir els medis espanyols per aquesta opinió pública internacional, començant per la catalana i la basca, no ens ve de nou. La manca de presència d'opinions favorables al procés en el debat polític espanyol

em recorda aquella conxorxa del relat, que els medis espanyols van ser capaços de mantenir tants dies després dels atemptats d'Atocha l'11M, girant l'esquena a la premsa internacional, la basca i la catalana, que no ens podíem creure que fos ETA la protagonista d'aquell terrible atemptat.

Són abundants les conxorxes que hem anat coneixent molts anys després dels fets, per vies no oficials, i que el relat de la història ha anat tramant per mantenir-nos en la inòpia: El 23F, les negociacions del 78, els negocis monàrquics, les dificultats per condemnar Franco i els seus crims, la *suposada neutralitat* de Franco amb Alemanya, les causes de la guerra civil, la setmana tràgica i la mort de Ferrer i Guardia, les nostres dues incipients repúbliques, les guerres carlines, la de Successió, la dels segadors, la Santa Inquisició i l'ús polític que d'ella se'n va fer en contra de la nostra cultura, fins a arribar a Colom i el descobriment d'Amèrica.

La deformació sistemàtica del relat històric que hem rebut fins ara ens faria presagiar un futur incert si no fos perquè, sembla ser, el destí farà que siguin els Alemanys, paral·lelament amb els escocesos, el Regne Unit, Bèlgica i Flandes, precisament tots implicats en la guerra de successió, els que hagin d'incidir-hi i reprendre el decurs d'aquella història inacabada que van deixar en mans dels Borbons, al retirar-se l'any 1713.

Engarjolar els herois rivals sovint ha estat el precedent que desencadena la violència, també després de l'alliberament. El nostre heroi és el seu vilà i no els agradaria veure circular un altre cop per les Espanyes el vilà que les ha deshonrat. Només hem de recordar la nostra història i reflexionar sobre les conseqüències. Fer una proclamació d'estat federalista li va costar la vida a Lluís Companys, però les seves conseqüències van arrossegar-nos a una guerra civil, que complicada amb altres causes, ens va costar més de mig milió de vides.

D'això en tenen ple coneixement aquests països que jutjaran els nostres representants, com dels nostres drets perduts el 1714, en abandonar ells el seu compromís amb aquest país.

Investir Puigdemont telemàticament posaria molt a prova la reacció del nostre Estat. A banda de poder tombar el president i la taula del nostre parlament, les conseqüències mediàtiques de més inhabilitacions i empresonaments serien difícils d'acceptar tant des de l'observança internacional com per a molts espanyols demòcrates i sensibles, que demanarien la dimissió i el canvi de govern, l'amnistia i el diàleg. He de creure que a Espanya, tard o d'hora aquesta esquerra tornarà a ressorgir.

I si succeís així, la frustració dels espanyols que avui anhelan la liquidació i el càstig de l'independentisme, els seria certament difícil de suportar i ens podríem trobar, un altre cop, en la mateixa conjuntura i maleïda cruïlla del febrer del 36, ara però, sortosament, en un escenari molt més gran i democràtic.